

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

ANUL 59 Seria II-a Nr. 442 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 13 iunie 1956

Chimistul Gheorghe Prăvăț și Bădița Antohi, utemisti, făcând determinarea cantitativă a cromului din diferite oțeluri în laboratorul uzinelor „I. C. Frimu” din Sinaia.

Utemista Eugenia Condruț lucrează la secția avicolă a g.a.s. „Moșneni” regiunea Constanța. Ea este fruntașă la muncă și îngrijeste 1.125 de pul de găină din cei 8.000 de pul ai gospodăriei.

TINERETUL patriei noastre

Se apropie Congresul Uniunii Tineretului Muncitor... Evenimentul acesta îmi amintește de un alt eveniment care mi-a lăsat o vie și neuitată impresie. Mă aflam, anul trecut, printre delegații la Conferința U.T.M. a raionului Grivița Roșie din Capitală. Priveam în sală și întâlneam fețe vesele, priviri sincere, zimbete fără ascunzișuri. Ascultam și auzeam cuvântări curgătoare, curajoase, serioase. Leșeam în pauze și vedeam tineri și tinere îmbrăcați cu gust, cu lucruri bune, elegante. Și văzind, și ascultând, mă gândeam cât de frumoasă este viața tineretului nostru. Tot atunci am avut prilejul să mă caracterizez pe care o făcea tineretului din patria noastră un membru al Comitetului Central al P.M.R.: „Tineretul nostru este harnic și îndrăzneț, dornic de viață, de cultură, de sport, de distracții”.

Caracterizarea aceasta mi-a rămas întipărită în minte, bine întipărită în minte. Și s-a întâmplat probabil lucrul acesta, tocmai pentru că

mi s-a părut a se potrivi de minune celor mai mulți tineri de la noi.

Sînt harnici, da. Faptul s-a adevărat încă de mult. Încă din vremea șantierelor Bumbesti-Livezeni, Agnita-Botorca, Salva-Vișeu. El se adevărește cu fiecare nou succes în producție al tinerilor muncitori, cu fiecare recoltă nouă, cu fiecare examen nou, cu fiecare nouă chemare adresată tineretului. Azi, în afară de toate acestea, se adevărește cu fiecare grabnic și entuziast răspuns al tinerilor la chemarea C.C. al U.T.M. de a pleca pe noile șantiere.

Tinerii noștri sînt îndrăzneți, da. Ei nu au îndrăzneala criminală a acelor tineri, de peste ocean, care-și împușcă profesorii ori părinții. Au o altfel de îndrăzneală, a acelor care-și iubesc și profesorii, și părinții, și țara. Au îndrăzneala năzuințelor și a planurilor de viitor, a ducerii războiului pentru supunerea naturii, a luptei împotriva vechilor putregale din conștiințe.

Ei sînt dornici de viață, da. Nu o dată au manifestat, nu o dată au

lucrat în schimburi de onoare, nu o dată au scris, pentru pace, pentru viață. Prietenescile festivaluri internaționale de la Budapesta sau Berlin, București sau Varșovia, au făcut cunoscută întregii lumi această legitimă dorință a tineretului nostru: Pace, nu război! Viață, nu moarte!

Sînt dornici de cultură, da. O dovedesc zecile și sutele de mii de iubitori ai cărții și ziarului, ai teatrului și cinematografului, ai științei și artei.

Sînt dornici de sport și distracții, da. Nu de „sporturile” cărora li se face propagandă prin romane polițiste, în unele țări. Nici de distracțiile care întrec limitele bunului simț și care se oferă totuși tineretului în dancier-barurile din alte părți. Sînt dornici de sporturi ce le dau vigoare și sănătate. De distracții ce-l recreiază plăcut. Ei au putința să-și îndeplinească asemenea dorinți.

Și pentru că așa arată tineretul nostru crescut în anul din urmă, sîntem mindri de el.

SORIN PETRESCU

Oaspeți dragi ne vizitează țara

Poporul nostru are bucuria de a avea ca oaspeți de seamă soli ai eroicului popor coreean. O delegație guvernamentală a Republicii Populare Democratice Coreene, în frunte cu tovarășul Kim Ir Sen, președinte al C.C. al Partidului Muncii din Coreea și președinte al Cabinetului de Miniștri al R.P.D. Coreene, a sosit la 13 iunie în Capitala țării.

Între poporul român și coreean s-a statornicit o prietenie trairnică. Poporul nostru a fost alături de bravul popor coreean în anii grei ai războiului cotropitor pus la cale de clica lăsinmanistă susținută de cercurile imperialiste din apus. Poporul nostru este alături de el în aceste zile de încordată sforțare, cînd, de la mic la mare, cetățenii R.P.D. Coreene luptă să astupe urmele războiului pustitor și să asigure avîntul economic al țării. Poporul coreean, asemenea poporului nostru, pășește pe un drum nou în viață, al unei vieți instărite, socialiste.

Primitor cu prietenii, poporul nostru vă urează bun venit pe pămîntul patriei noastre, oaspeți dragi. Fiecare om al muncii din țara noastră dorește din adîncul inimii sale ca legăturile de prietenie dintre poporul român și poporul coreean să înflorească de-a lungul anilor. Vizita delegației guvernamentale a R.P.D. Coreene va contribui la adîncirea și întărirea prieteniei frățești dintre popoarele și țările noastre.

În preajma Congresului Scriitorilor De vorbă cu scriitorul N. DUNĂREANU

Peste cîteva zile, se va deschide la București Congresul Scriitorilor. Nu numai din țara noastră, ci și din alte țări vor veni scriitori, ca să ia parte la sfat.

În vederea acestei adunări, ne-am adresat tovarășului N. Dunăreanu, unul dintre scriitorii mai vîrstnici, care a trăit în intimitatea lui Gh. Coșbuc, M. Sadoveanu, Șt. O. Iosif, E. Gîrleanu, Sandu Aldea și alții — care ne-a povestit cîte ceva din viața scriitorilor din vremurile de altă dată :

Ca să se înființeze fosta societate a scriitorilor — acum cincizeci de ani — ne trebuia o sală. Guvernul de pe atunci, nici vorbă să ne-o dea. Scriitorii se întâlneau de obicei la cafenea. Unul dintre acele locuri de întîlnire era și berăria „Wilhelm”, din strada Edgar Quinet. Aici, într-o odăiță a berăriei, în larma clienților, ciocnitul halbelor și strigătele chelnerilor, s-a pus la cale, pentru prima oară, întemeierea unei societăți a scriitorilor din țara noastră. Dar societatea a lincezit, neavînd nici local de întîlnire, nici fonduri.

Prin 1908, Emil Gîrleanu se zbătu o vreme, și la urmă, văzînd că n-are încotro, se hotărî să pună societatea sub patronajul fostului ministru al Instrucțiunii Publice, C. C. Arion, ceea ce și făcu.

Trebuia acum o adunare generală, după care urma, bineînțeles, un banchet. Domnul ministru fiind politician, își urmărea însă scopurile lui... Nicidecum să-l ajute pe scriitorii!

Eu, pentru a lua parte la această adunare, venisem la București și trăsesem în gazdă la Gîrleanu, care locuia prin strada Berzei. Neavînd altă odaie, mă mulțumii și cu un pat în subsolul casei, unde locuia și alt necăjit, scriitorul Ion Dragoslav.

Dar zilele treceau... Îi spun lui Gîrleanu: — Dragă Emil, ce mă fac, n-am nici un ban de cheltuială... Nu mai pot rămîne în București.

— Stai, măi Neculai... Am să-ți fac eu rost...

Dar la el acasă, era o sărăcie lucie. În sfîrșit, iată-l că într-o seară veni vesel acasă.

— Dragă Neculai, am reușit! Mîine dimineață te vei duce la Casa Bisericii. Ai să capeți tu și Dragoslav cîte o sută de lei, din fondul milelor!... Ți-am făcut eu petiția! N-ai decît să iscălești.

Veni și ziua serbării. Pentru cea dintîia oară în viață, unii dintre noi pășeam într-o sală cu atît de multe oglinzi strălucitoare.

După oarecare întîrziere, domnul ministru a venit... A zîmbit... A stat în picioare pînă s-a isprăvit ropotul de aplauze. Apoi și-a luat locul în primire și a ascultat cuvîntul de proslăvire.

Într-un tirziu, cînd eu și cu Dragoslav, ne întorceam spre casă, îl văd pe fratele Ionică, cum îi spuneam noi, oprindu-se lingă un felinar și uitîndu-se la mine. Vorbi, țîndîndu-și o tîșă de care suferea:

— Ce ne-a trebuit nouă boieria asta, măi, Neculai. Mai bine mergem la o crișmulijă... mîncam o fleică!... și beam un pîhăruș de vin bun! Ai să vezi că din toată flecăreala asta n-are să iasă nimic! Ministrului i-a trebuit să-și facă reclamă cu noi!

Și adevărat! Sfînte au fost vorbele lui Dragoslav. Din tot ce s-a promis atunci, scriitorii nu s-au ales cu nimic.

În astfel de greutăți se zbăteau scriitorii în acele vremuri. Am evocat întimplarea aceasta pentru ca scriitorii mai tineri și cititorii să vadă, în adevărata lumină, grija și sprijinul pe care cîrmuirea noastră democratic-populară le acordă azi celor ce mînuiesc condeii.

Purtăm o mare răspundere

Așa precum v-a fost banuiala, rindurile voastre ne-au mirat: ne așteptam mai degrabă la un schimb de experiență aici, la fața locului, decât la unul prin mijlocirea revistei „Albina”. Dar, mirarea nu ne-a împiedicat de a vedea mîna întinsă prietenește.

Am văzut că, desi gospodăriile noastre colective au aceleasi posibilități, rezultatele nu sînt aceleasi. Bunăoară, în anul ce au trecut de la inaugurare și pînă azi, la voi s-au mai înscris peste 110 familii de țărani în timp ce la noi nu s-au înscris decît vreo 16 familii (dacă socotim și pe cele ale căror cereri le-am aprobat nu de mult). Asemenea deosebiri sînt între gospodăriile noastre și în creșterea avuțului obștesc, și a veniturilor colectivștilor, și în alte privințe. Voi aveți dreptate. Pricina cea mai de seamă a rămînelor noastre în urmă stă în felul cum ne gospodărim.

De pildă, voi ne arătați că ne-am planificat cifre de producție sub posibilități. Așa e. Citind scrisoarea voastră am izbucit mai îndelung și am văzut că aveți dreptate.

Datorită unor greutăți și neajunsuri întâmplinate în cale, noi ne-am ferit de a planifica sarcini mai îndrăznețe, dar care pot fi îndeplinite. Acum, după ce am citit scrisoarea voastră, am cîntărit cu ochi mai cutezători forța gospodăriei și ne-am hotărît să schimbăm planul de producție: la grâu să scoatem nu 1900 ci 2300 kg. de boabe la hectar; la orz de toamnă 2500 în loc de 2000 kg. de boabe la hectar; la porumb 3500 în loc de 3000 kg de boabe; iar la cartofi, nu 16.000, ci 17.000 kg. la hectar. Pentru a asigura acest spor, vom căuta ca orzul și grîul să fie secerate de îndată ce au dat în pîrgă, treierate în cîteva zile, iar boabele duse oînză seara în hambar; la porumb să facem cel puțin 3 prasile și să aplicăm metoda polenizării artificiale suplimentare, iar la cartofi să prășim ori de cîte ori va fi nevoie.

Din aceeași pricină am planificat sarcini mai mici și în alte producții, ceea ce v-a făcut să ne întrebati de ce la voi vacile Siementhal dau o producție medie anuală de 1800 litri de lapte, în timp ce la noi numai 1200? Întrebarea ne-a îndemnat să facem o mică socoteală: după planul de producție, în acest an noi trebuie să scoatem în medie 1300 litri de lapte pe cap de vacă sau cam 4 litri pe zi de la o vacă furajată. Într-adevăr o producție slabă! Și dacă anul trecut și-ar fi găsit motivarea (cînd la fermă n-aveam un responsabil pe tot anul, ci se făcea cu rîndul timp de o săptămîină) azi o asemenea motivare nu își are de loc rostul. De aceea, am hotărît să ne modificăm sarcina scrisă în plan. Nu 4, ci peste 6 litri pe zi în medie vom trebui să scoatem de la o vacă furajată, ceea ce ar veni pe an peste 1800 litri în medie pe cap de vacă; sarcină ce poate fi lesne împlinită.

De asemenea, ca o altă dovadă a unei slabe gospodării, ne arătați

în scrisoarea că noi nu punem preț pe fermele zootehnice și cultura plantelor tehnice, care vouă vă aduc mari venituri. Ca răspuns trebuie să vă spunem că noi încă nu ne-am oprit asupra unor ramuri de producție pe care să le socotim ca ramuri de temelie. În privința aceasta sîntem încă în căutare. Ne propuneți în scrisoarea să vindem 17

Răspunsul colectivștilor din comuna Vălenii de Arieș la scrisoarea colectivștilor din comuna Plăiești, raionul Turda

din 35 de boi pe care-i avem, folosind în locul lor mai mult tractoarele și mașinile S.M.T. Cîmpia Turzii, iar cu banii luați pe boi ne propuneți să cumpărăm încă vreo 10 vaci de lapte.

S-ar putea ca pentru alte gospodării colective sfatul acesta să fie bun. Cîi privește colectiva noastră credem că el nu-l prea potrivit. Noi nu numai că nu vrem să vindem boii pe care-i avem, ci avem chiar de gînd să mai cumpărăm și alții, în așa fel ca să ajungem la 40. Și iată de ce. Seful nostru — după cum știți — este mai în sîre munții. Din această cauză cad ploii mai des, primeindund recolta din cîmp sau grădină. Or, cum am putea face față unei zile de vîrf de muncă, dacă în timpul unor asemenea ploii am avea atelaje mai puține la număr? Chiar dacă vom primi autotacamionul „Molotov” așa cum este

vom mări în 2 hectare). Dintre plantele tehnice mai rentabile se dovedesc soia și cînepa. În zootehnie ne vom îndrepta deocamdată mai mult spre dezvoltarea crescătoriei de porci. În acest scop urmează să terminăm pînă în iarnă materialul ce va avea 24 de boxe pentru scroalele de prasili.

De bună seamă că mulți din lipsurile avute au lăsat ca gospodăria noastră să nu fi primită cele frunțase pe raion și pildă bună mai ales pentru gospodării cu jugăre și atelaje. Dintre cele vreo 35 de familii cu gospodării mici, pînă în toamnă vor mai da cerere de înselare, după cum ne-au spus-o chiar ei, încă vreo 6-8 gospodării. După cum se vede numărul îi încă destul de mic. Mai mulți care vor să între ar fi dintre cei cu gospodării mici, cum sînt, de pildă familiile lui Iuliu Sas și Francisc

Într-o ședință largită, consiliul de conducere al gospodăriei colective discută scrisoarea ce le-a fost adresată de vecinii lor din Plăiești.

scris în contractul încheiat cu O.R.A.C.A., noi de atelaje mai multe la număr decît ale voastre tot vom avea nevoie. Asta și pentru că, deocamdată, S.M.T. Cîmpia Turzii nu-și face unora datorii. În cel cîtiva ani de cînd lucrăm cu S.M.T. Cîmpia Turzii acesta nu s-a achitat întotdeauna așa cum se cuvine de îndatoririle sale.

Dacă așa stau treburile, putem oare rămîne la un număr mai mic de atelaje de muncă? Bine ar fi dacă la această întrebare și-ar spune cuvîntul și tovarășii de la conducerea S.M.T. Cîmpia Turzii.

În afară de asta, nouă ni se pare că pentru gospodăria noastră nu dezvoltarea fermii de vaci este mai rentabilă ci îngrășarea și vînzarea prin contract a 3-4 perechi de boi pe an. Pe o pereche de boi vîndută prin contract noi primim 12.000—13.000 lei din care putem cumpăra de pe piață cu vreo 8.000 de lei o nouă pereche de boi ceva mai slab, rămîndu-ne totodată un venit de peste 4.000 de lei. La aceasta se mai adaugă reducerile din coaba de carne și porumb, plus dreptul de a cumpăra mărfuri din comerțul de împlinare. Or, nu aceleasi venituri și avantaje le avem de la ferma de vaci. Dimpotrivă, uneori aceasta nu-și scoate măcar cheltuielile de întreținere.

De bună seamă că vreți totuși să știți pe ce ramuri de producție se bizule gospodăria. După rezultatele avute pînă acum, în afară de cultura cerealelor (grâu, porumb, orz), rentabile se mai dovedesc a fi următoarele: grădina de legume și zarzavat, livada (pe care la anul o vom mări la 5 hectare) precum și via (care de asemenea la anul o

pusi. Acestea însă, la propunerea consiliului de conducere, adunarea generală nu le-a aprobat cererile. Iată cum am judecat noi: perimetrul gospodăriei noastre numără cam 280 de hectare, ceea ce revine cîte 2,45 hectare pe familie de colectivist. Or, dacă am mai primi acum oameni fără pămînt, înseamnă că suprafața pe familia ar scădea, în timp ce bratele de muncă ar crește ca număr, iar ca urmare, valoarea zilei-muncă ar fi și ea mai mică. Și atunci ce-am hotărît: amînăm cererile celor fără pămînt pînă or intra în colectivă cel puțin pe jumătate din cei 35

de mijlocasi. Oare să n-avem dreptate? Am vrea ca aici să-și spună părerea și oamenii de prin alte gospodării colective.

Și acum, înainte de a încheia scrisoarea, ținem să vă spunem că, dacă asemenea sprîin ca acel primăt de la voi prin scrisoare n-ada mai des și tovarășii de la sîntul popular raionul Turda, atunci multe din lipsurile avute în gospodărie le-am putea înlătura mai din vreme.

Încă de la început sfatul popular a fost pentru voi o muncă bună. Grija dîntii a tovarășilor de la raion sînteti voi, colectiva din Plăiești. Lucrul ăsta s-a văzut nu mai departe decît în acest an. Primăvara voi ați primit din timp pășunea, în vreme ce de noi s-a uitat. A trebuit să mergem încă o dată la Turda pentru a amînti și de cererea noastră. Asemenea exemple am mai pulea arăta aici. Ii de ajuns să ajungă vestea la raion că într-o gospodărie colectivă treburile merg mai bine, c-apoi grija-l numai pentru ea. Și așa, gospodăria aceea saltă zi de zi, devine frunțasă pe raion, apoi pe regiune și chiar dincolo de hotarele ei. Bunăoară, schimburile de experiență la Plăiești sînt organizate: ziarele „Turda Nouă”, „Făclia”, „Igozsă” tot despre gospodăria din Plăiești scriu, iar tovarășii de la raion pot avea cugetul împăcat: raionul are la Plăiești o gospodărie colectivă model! N-avem nimic împotriva și aici nu pizmum pe nimeni. Bine e să avem gospodării frunțase în raion, dar nu doar 2-3, ci cît mai multe, iar dacă e cu puțință chiar toate. Și dacă cele spuse de noi vor fi luate ca bune, apoi să se treacă la îndrumarea zi de zi, practică, a tuturor gospodăriilor colective și mai ales a celor slabe și mijlocii, care au mai multă nevoie de sprîin decît cele frunțase.

Iată că ne apropiem de sfîrșitul scrisorii. Socotim însă că schimbul nostru de păreri nu trebuie oprit aici. Vă propunem o întîlnire pentru 25 iunie. Știm că la această dată voi aveți adunarea generală. Noi am vrea să discutăm atunci în mod deosebit felul cum ati reusit să aplicați sistemul de retribuție suplimentar al muncii, atît în sectorul zootehnic, cît și, mai ales, în sectorul producției vegetale. La noi, bunăoară, unii brigadiieri spun că această prevedere nu poate fi aplicată deoarece rodnicia solului nu este aceeași și, ca urmare, sporul de recoltă s-ar datoraa unor condiții obiective. Si mai avem și multe altele de discutat, pentru îmbunătățirea muncii noastre.

Totodată, în legătură cu problemele iscate de această scrisoare și cu celelalte care privesc întărirea gospodăriilor colective, noi rugăm și pe alți colectivști să-și spună părerile.

În numele colectivștilor din Vălenii de Arieș:

FODOR MOZES
președintele g.a.c. „Budai Nagy Antal” Vălenii de Arieș, raionul Turda

NOTA REDACȚIEI

Revista „Albina”, apreciind ca interesante atît scrisoarea colectivștilor din Plăiești publicată în nr. 440 cît și scrisoarea de răspuns a colectivștilor din Vălenii de Arieș, pe care o publicăm mai sus, deschide o discuție asupra problemelor ridicate. Pentru început, redacția cheamă cititorii săi să discute asupra celor ce se desprind din scrisoarea colectivștilor din Vălenii de Arieș, ca de pildă: Sînt rentabile într-o gospodărie colectivă, fermele zootehnice și culturile tehnice? Cum contribuie mecanizarea principalelor lucrări la creșterea productivității muncii și reducerea cheltuielilor de producție? Se poate aplica retribuția suplimentară a muncii și în brigăzile de cîmp care au în

primire pămînt cu fertilitate diferită?

De asemenea, chemăm pe cititorii noștri să-și spună părerea, arătînd din propria lor experiență că e greșită atitudinea pe care o au colectivștii din Vălenii de Arieș față de consătenii lor fără pămînt sau cu pămînt puțin, ce vor să se inscrie în gospodăria colectivă. Creșterea sau scăderea valorii zilei-muncă depinde în special de productivitatea muncii obținută în toate sectoarele de producție.

Cititorii noștri își pot trimite articolele sau scrisorile pe adresa: Redacția revistei „Albina” Combinatul Poligrafic Casa Scintei „I.V. Stalin”, Piața Scintei Nr. 1 București.

Rezultatele unei bune

organizării a muncii

CONVORBIRE CU SECRETARUL SFATULUI POPULAR, CONSTANTIN POPESCU, DIN COMUNA UȘUREI, RAIONUL DRĂGĂȘANI

— Ce măsuri a luat sfatul popular pentru ca lucrările de întreținere a culturilor să se desfășoare în bune condițiuni?

— Îndată după semănat, salariații sfatului popular, împreună cu deputații și fruntașii recoltelor bogate din comună, s-au întins într-o constătuire în care tehnicianul agricol Dumitru Șerban a prezentat un plan amănunțit pentru executarea lucrărilor de întreținere a culturilor. Deputații și-au asumat apoi sarcina de a lămurii pe fiecare țaran muncitor în parte și de a sprijini înființarea a cit mai multor grupe de intr-ajutorare. După toate acestea, în întreaga comună s-a pornit întreținerea patriotică pentru buna întreținere a culturilor.

— Și care sînt rezultatele întrecerii?

— Referentul sfatului popular a urmărit zi de zi desfășurarea întrecerii. Astfel, s-a constatat că țararii muncitori din circumscripția a cărei deputat e Gheorghita Pirvu, au terminat primii atît plivitul cerealelor de buruieni, cit și prașila întia la sfecla de zahăr, floarea soarelui, cartofi și legume. Cu acest prilej a văzut că țararii muncitori care alcătuiau cele 30 de grupe de intr-ajutorare se aflau printre fruntașii la îngrijirea culturilor. Iar cele mai bune rezultate au fost obținute de grupele cu un număr mai mare de țarari muncitori și ale căror pămînturi sînt învecinate, ca de pildă grupa formată din țararii muncitori Dumitru Gh. Mița, Marin Gh. Mița, Ștefan Voican, Valerian Nițulescu și alții. Pămîntul pe care-l muncesc ei laolaltă se află într-o singură tarla de 10 hectare.

— Ce ne puteți spune despre sprijinul dat de cîminul cultural în această privință?

— Ca de obicei, la cîminul cultural s-au ținut conferințe în care s-a vorbit despre însemnătatea prașilelor. Conferințele au fost susținute cu exemple luate chiar din comună. Așa, de pildă, au fost comparate recoltile obținute anul trecut de țararii muncitori care au făcut cite 3-4 prașile cu cele obținute de țararii care au făcut doar cite 2 prașile. De asemenea, și programul brigăzii de agitație a fost alcătuit cu fapte din sat și mai ales din actuala campanie.

FRUNTAȘI ÎN MUNCĂ

ION GHEORGHE
șeful echipei de la orezaria G.A.C. „Filimon Sirbu” din comuna Sprincenatu

Colectivista
MOCANCA DUMITRU
aceeași gospodărie colectivă

La îngrijirea culturilor..

Raid anchetă în cîteva raioane din sudul țării

Vasile Paul și fiul său, Vasilică, sînt harnici colectivști din comuna Sprincenatu, raionul Drăgănești. Ei prășesc acum a doua oară floarea soarelui

NOTE

Cînd referentul agricol și cîminul cultural se împrietonesc cu... buruienile

La sfatul popular al comunei Dăneasa din raionul Drăgănești există un registru gros și cartonat, în care ar trebui să fie ținută la zi „situația lucrărilor executate la culturile de primăvară”. Însă de îndată ce tehnicianul agricol Petru Predușel deschide acest frumos registru, îți dai seama că cifrele înșirate pe coloane orizontale și verticale au rămas cu

mult în urma realităților de pe teren. Reiese, bunăoară, că prașila întia la porumb a fost executată pe o suprafață de numai 130 ha., deși în Dăneasa și în satul Zănoaga porumbul a fost prașit pe o suprafață mult mai mare. Asemenea nepotriviri supărătoare se datoresc atît nepăsării de care dă dovadă referentul agricol Mihaj Pirvan, cit și faptului că paznicii cîmpeni nu prezintă la timp situațiile zilnice.

În același timp, unii țarari muncitori din comună nu au ieșit de loc la plivitul grîului. De pildă, lanul de grîu al Mariei Bercea și al feciorilor ei este plin de buruieni. Acest lucru „l-a constatat” însuși referentul agricol. Ce folos însă că sfatul popular se rezumă la această atitudine contemplativă și nu l-a și măsurile de cuviință?

Vinovat de toate relele a fost găsit referentul agricol Mihaj Pirvan, care, pe bună dreptate, va fi sancționat. Mai sînt însă și alți vinovați în comuna Dăneasa, oameni care primesc salariu fără să miște un deget. Așa este Marin Rioșanu, directorul cîminului cultural, care a zăvorît ușile cîminului, luînd vacanță... pe timp nelimitat. Acum, în perioada îngrijirii culturilor, țararii muncitori din comuna Dăneasa simt lipsa unei brigăzi artistice de agitație, cum este de pildă cea a cîminului cultural din Frunzaru, comună învecinată, care,

evidențindu-l pe fruntași și satirizîndu-l pe cei rămași în urmă, contribuie la buna desfășurare a muncii agricole.

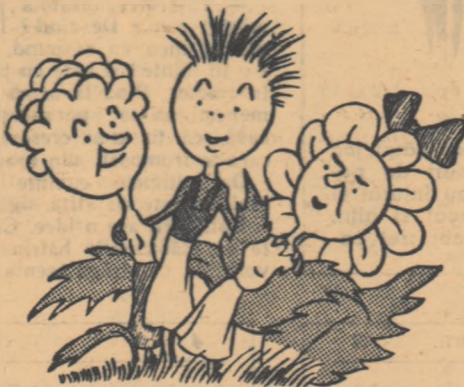
Căminul cultural din Dăneasa nu are însă nici brigadă artistică de agitație, nici echipă de teatru, nici măcar un cor sau o echipă de dansuri. Intelectualii comunei, înțesebi corpul didactic, privesc toate aceste lucruri cu o totală nepăsare. Cit despre directorul Rioșanu, el nu s-a invrednicit nici măcar să procure baterii pentru aparatul de radio al cîminului cultural! Datorită acestei lîncezeli, nu e de mirare că feciorii Mariei Bercea au lăsat ca lanul lor să se umple de neghină.

Oamenii harnici din comuna Dăneasa așteaptă însă ca neghina să fie plivită și în comuna lor pînă la ultimul fir.

N. CULCEA

Un punct agricol nepus la punct

Cînd privești pămînturile gospodărilor din comuna Redea, raionul Caracal, cu greu poți deosebi culturile de buruieni. Căutăm să ne interesăm cui se datorește această stare de lucruri. Dar... la punctul agricol e un lacăt mare, ruginit. Cîțiva oameni ne lămuresc pe dată. Șefa punctului agricol, Aurelia Popescu, a plecat de multă vreme nu se știe unde. Veterinara Denisa Ionescu s-a măritat și acum petrece undeva, departe, o lungă

lună de miere. Iar zootehniciana Maria Năvodaru a plecat pe teren să admire din șaretă frumusețea cimpurilor înflorite... Așa că, la acest punct, n-a rămas nimeni. Iar la cîmp, bineînțeles, au rămas multe treburi nepuse la punct.

V. DRAGUȘANU

CONCLUZII

Raidul anchetă întreprins de revista noastră în cîteva raioane din sudul țării a scos la iveală faptul că muncile de îngrijire a culturilor se desfășoară într-un ritm susținut, mai ales pe tarlarele gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole. Astfel, gospodării colective și întovărășiri ca acelea din Stoenești, raionul Caracal, din Sprincenatu, raionul Drăgănești, constituie pentru țararii muncitori individuali exemple demne de urmat.

Acolo unde sfaturile populare și punctele agricole, sprijinite de activitatea cîminelor culturale, și-au organizat munca temelnic, culturile sînt bine îngrijite și pe ogoarele țararilor individuali. În această privință s-au evidențiat comunele Ușurei, raionul Drăgășani, Dobrosloveni, raionul Caracal și altele.

Munca de îngrijire a culturilor lasă de dorit însă în unele comune (Vulcana-Pandele, raionul Pucioasa, Redea și Celaru, raionul Caracal) unde, atît punctele agricole, cit și sfaturile populare dovedesc lipsă de răspundere. Împotriva acestei stări de lucruri trebuie luate măsuri grabnice, știindu-se că buna întreținere a culturilor asigură recolte bogate, piinea întregului popor.

Pe cimpurile colectivelor

Sus, pe dealul din spatele lui... colac bolerosc, umple pile de colectivști stăruiți în urma prașitoarelor, trase de boi, să prindă în muchea sapei tot firul de buruieni scăpat de sub mașină.

Șeful unui atelaj, Vasile Paul, se repede din cînd în cînd în partea cealaltă a ogorului unde lucrează ceilalți șefi de atelaje Dumitru Cincă, Trandafir Militaru, Dumitru Răducan, să vadă ce spor au aceste echipe și să chibzuiască în ce fel să lucreze pentru a le-o lua înainte.

Aici, la gospodăria agricolă colectivă „Filimon Sirbu” din comuna Sprincenatu, regiunea Pitești, întrecerea echipelor de la atelaje este un fapt intrat de mult în rîndul celor obișnuite. Anul trecut, de pildă, atelajele conduse de Tudor Panait și Trandafir Militaru au reușit să prășească pe zi cite patru pogoane, ispravă de mare laudă și prilej de gîndire pentru ceilalți șefi de atelaje care nu izbuteau să prășească decît cel mult trei pogoane pe zi.

Acum Vasile Paul, ca și cei doi feciori ai lui Vasile Gheorghie, Alexandru și Constantin, amîndoi utemiști, și-au pregătit mai bine atelajele și le revizuiesc la fiecare popas, așa încît rezultatul acela de trei pogoane de prașilă pe zi a fost întrecut și de ei.

La g.a.c. „Filimon Sirbu” culturile prașitoare sînt mindria cea mare a colectivștilor. Porumbul, floarea soarelui, sfecla și ricinul, au fost prașite întia oară și pe alocuri, după ploii, oamenii au început a da și a doua prașilă.

Îi îndeamnă să muncească spornic și vremea înaintată față de alți ani, și faptul că brigada artistică de agitație, nu „iartă” nici un fel de greșeală. Acum, la Sprincenatu, muncile s-au îngrămădit. Trebuie să omenii și la polenizarea artificială a celor 10 hectare de secară, și la rîritul sfelei, și la plivitul și săpălăgital cepii, și la porumb, și la orez. Dar nimeni din gospodărie nu-și pierde capul din pricina aglomerării lucrărilor pentru că colectivul de conducere, ajutat de tehnicienii de la S.M.T. și de la sfatul popular au știut să planifice și să organizeze munca în chipul cel mai bun.

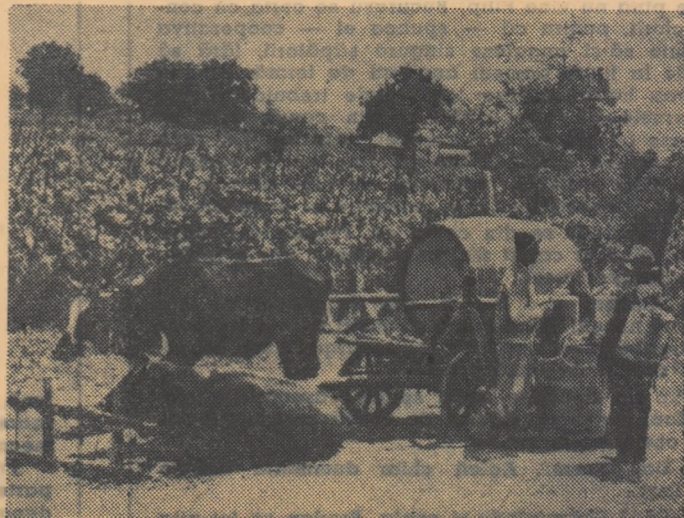
G.H. FLORESCU

Știați că...

• ...învățătorul Vasile Diaconu, din comuna Bucinișu, care participă la concursul pe țară al recoltelor bogate, are pe terenul său experimental cele mai frumoase culturi din raionul Caracal?

• ...în raionul Drăgășani, viticultorii efectuează a doua oară copilitul, legatul și stropitul viilor, și că recolta de struguri se anunță foarte bogată?

• ...pe întreg raionul Caracal erau planificate pentru prașitul mecanic 150 ha, dar că cele două S.M.T.-uri Caracal și Zănoaga n-au prașit pînă în prezent cu tractoarele nici măcar un hectar?

Cine din comuna Șutești, raionul Drăgășani, nu cunoaște pe Dumitru Al. Husereanu, vestit viticultor? El a terminat zilele trecute al doilea legat și coplit al lăstarilor, iar acum strepește a doua oară via.

V. EM. GALAN

Bărăgan

Fragment

Băieții au intrat stîlîși, îndemnîndu-se unul pe altul, dar s-au împrăștiat curînd peste tot, cucerînd cameră după cameră și lărîmînd ca o mică hoardă barbară dezlîntîită.

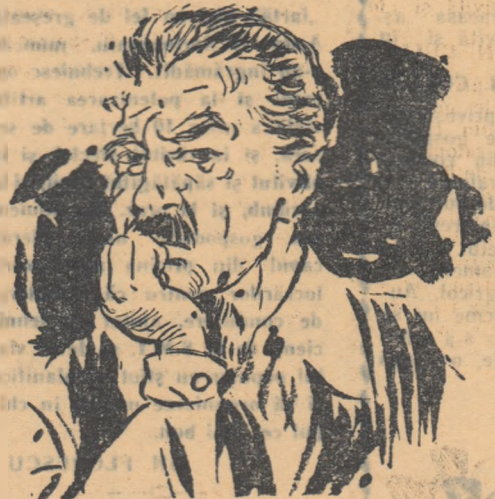
Prodan a venit după vreun ceas, negru de supărare: pe cei de la centrul de mașini îi găsisse în plîncă „reorganizare”: directorul umbra bezmetic de la București la Călărași și înapoi; un inginer care, chipurile, îi ținea locul, prîndea muște printre vreo douăzeci de tractoare demontate; combustibil n-aveau; tractoriștii — aproape toți șoferi cu mașini pe piață în București ori în Plocești — semnaseră contracte, primiseră cartele și avansuri, dar nu veniseră încă la lucru; responsabilul cu cadrele era la pușcărie, iar noul responsabil nu-și luase încă postul în primire. N-aveau de fapt decît unsprezece tractoare bune și toate, pînă la unul, lucrau pe la moșierii cu „ferme model” sau cu resturi de cincizeci de hectare.

Aici — primul izvor al supărărilor lui Prodan. Al doilea ținea de fermă: Dimineața, după ce Filip a plecat în sat, inginerul Matei l-a găsit cine știe cum pe Avram Moț și s-a dus cu el în baltă. Oamenii au rămas să lucreze sub conducerea lui Bucurașu. La masă, careva a aruncat o glumă:

2

BARAGAN

cică inginerul „a-mpuns fuga”, pentru că „are mațe subțiri și-i cade greu mămăliga cu nisip”. Unii au rîs, alții n-au rîs: cinci oameni și-au atrînat traistele de gît și s-au dus „să-l caute pe tovarășul inginer”. Au fugit, fără să-și ceară barem plata pentru cît apucaseră a lucra în două zile!... Bucurașu n-a avut cum să opri. „Nefăcută a fost ferma asta de la început — strigau toți cinci —

dar de-acuma se desface cu totul. Ți-ai bătut joc de-atîta lume! Ne-ai purtat pe drumuri de pomană!” L-au ocărît, l-au blestemat, l-au înjurat și s-au dus în lumea lor. Ar mai fi plecat și alții, poate, dacă nu veneau niște camioane: trei ca-

BARAGAN

3

mioane de la Călărași, de la A.F.S.M. În două, chereștea, pînă, provizii. Într-al treilea, al unei cooperative de construcții — ciment, fier și niște meșteri: au contract, cică, să facă pentru ferma Lespezi două cisterne de combustibil. Acuma, la sediu era o hîrmălaie nemaipomenită: șoferii voiau acte la mîncă ca să se întorcă înapoi; cei de la cooperativa de construcții voiau casă, mîncare și săpători, ca să înceapă lucrul; Ilie Olteanu găsisse o mulțime de lipsuri la fiecare transport și nu voia să elibereze șoferilor acte de primire pînă nu vine Filip; Bucurașu se certa cu constructorii, pentru că — spunea el — cooperativa trebuie să-și angajeze singură săpătorii, fără să ia de la lucru oameni angajați de fermă; Prodan n-avea habar despre locul unde trebuiau făcute cisternele de combustibil și din cauza asta se certase cu șoferul cooperativei, care nu știa unde să descarce cimentul. Se sfîdeau toți, și oamenii care pînă atunci își văzuseră, de bine de rău, de treabă, lăsaseră lucrul și intraseră și ei în stradă.

Inversîndu-se din ce în ce, Prodan și-a spus pîsul pînă la capăt dintr-o rîsuflare, dar a încheiat aproape vesel:

— Acuma, ce-o fi o fi, dar de plecat nu mai pleacă nimeni. Cînd încep ai noștri a se sfîdi pentru treabă înseamnă că o să meurgă. Ziceți să facem școală de tractoriști?

Filip nu apucase să-i spună aproape nimic. Prodan, pesemne, stătuse de vorbă cu băiatul care-l chemase în sat.

— Da, facem... Adică chiar dumneata trebuie s-o faci...

— Eu!? Scărpinîndu-și ceala, Prodan se tot uita la Filip. Eu!?... Păi... neam de neamul meu n-a fost profesor...

VIATA NOUA A SATULUI ÎN

ACORNESC OAMENII

Fragment

— La stațiune mi-au spus: „Apoi să-l iei lingă tine pe tractor și pe tăicuțul tău, că-i un gospodar de treabă, știe să cultive pămîntul. Ascultă-i sfaturile!”

SUTO ANDRAȘ

Bătrînul holbează ochii cit cepele:

— Dar tată-tău pentru tine nu-nseamnă nimic, ai?

— Zău, iartă-mă...

— Păi vezi, altădată să nu uiți...

Și, mai cu una, mai cu alta — bătrînul se pomenește deodată că șade sus pe tractor lingă fată.

— Vezi să nu ari rău, că pe-aci îi-e calea. Nu uita că asta-i treabă de bărbat, și zicînd acestea se uită mindru îndărăt, la ai lui.

Kati ride șiret:

— Adică dumneata o să faci pe controlorul la calitatea aratului, nu?

— Apoi aia ce mai e? Vreo meserie de inspector?

— Așa ceva. Inspector de calitate.

— Hai, dă-i drumul. Știi unde să ai grijă? Colo pe coastă. Acolo-i cel mai greu. Cît m-am chinuit eu cu bucata aia!...

Și iată așa s-au apucat să are amîndoi. Kati mină tractorul de râmii uimit. Stă pe scaun puțin aplecată înainte, și cu ochișorii ei albaștri, altădată atît de copilăroși, privește încordat brazdele proaspete.

Bătrînul e și el numai ochi: se gîndește cum să-i găsească vreo greșeală, dar n-are încotro. Uite, se întorc pentru a doua oară și încă n-a scos un cuvînt. El, unul, ar vrea s-o întrebă: „Măi Kati, apoi cine te-a învățat meseria?” dar îi e rușine. În loc să ia seama cum merge aratul, se gîndește ce-au să spună fetele diseară. Că pînă mai ieri, el era buricul pămîntului în familie — și acum iată că nodul ăsta de fată întoarce tractorul la cotituri de parcă-i mișcă care umbă să-și prîndă coada în joacă. Minuiește cu atîta ușurință manetele, înainte și înapoi, de parc-ar sta la războiul de țesut. Nenea Marci, în schimb, chibzuiește mult și bine pînă își mișcă un picior; stă de parcă ar fi la bărbier. A auzit el o dată că mașinile astea merg cu curent electric, și își scutură creierii

de nu mai știi nici cum te cheamă.

Pe la amiază iată că sosește mîncarea. Bătrîna a adus o ciorbă de fasole, gustoasă, cu costiță afumată.

— Ajunge! Am lucrat destul, spune apăsător bătrînul, și merge de se așează la masă în mijlocul familiei. El ia din oală, ca întotdeauna, iar fetele, strînse în jurul lui, mînîncă din străchini ciorba care aburește. Cea mai mare bucată de costiță o capătă Kati. Așa ceva nu s-a mai pomenit niciodată în familia lor. Nicl n-ar fi îndrăznit vreunul din ei să se gîndească la una ca asta.

Nenea Marci tace. Rabdă, fără să scoată un cuvînt, glu-mele fetelor, care rid din cînd în cînd. Nu se răstește la ele: „Ce tot trîncăniți?” ci își scoate tabachera și încearcă ultimul mijloc de a-i găsi nod în papură fetel celei mici.

— Fumezi? o îmbie foarte serios. Că acu, dac-ai îmbrăcat pantalonii...

— Mulțumesc frumos, nu o-bîșnuiesc! răspunde ea cuvin-cios, și se simte atît de fericită, încît nu știe ce să mai facă.

Nenea Marci se șterge pe mustăți, își aprinde tîcicos țigara și-o privește îndelung pe cea de a șaptea fată, apoi o bate cu ifos pe umăr și-i spune:

— Pîn-acum eu am fost singurul bărbat în casă. De-aci înainte însă văd că o să fim doi: eu și Kati!

4

BARAGAN

Nu-i trebui totuși multă vreme lui Filip ca să-l convingă; dacă nu voiau să pățească așa cum pățiseră cei de la centrul mecanic, dacă nu voiau să alege degeaba după șoferii taxiurilor din București, atunci școala trebuia pusă pe roate.

— Dar... dacă-ncep profesoria asta, eu n-am să mă pot ocupa cu nimic altceva, își mai întîrzie Prodan răspunsul.

— Bine! Incuviință Filip: numai și numai școala! Altă grijă n-o să ai, decît să dai fermei, într-o

lună, douăzeci-treizeci de conducători de tractoare. Te simți în stare?... Numai conducerea; mecanica de bază, rămîne pe la țarnă.

Prodan își legănă capul de cîteva ori într-o parte și-n alta, amenințînd parcă un dușman de departe, apoi, într-un oftat greu, din adîncul pieptului, își arătă hotărîrea.

— Mă prînd!

OPERELE SCRITORILOR

Desfășurarea

Fragment

trunchi de con... Acum cincisprezece ani i se ceruse să afle volumul unui trunchi de con, după care fusese lăudat... Acum comisia era partidul, tovarășii de la raion, președintele sfatului, secretarul organizației de bază... Bu-

curia de acum cincisprezece ani tinuse numai o zi și nici aceea întreagă, căci se întoarse seara acasă și pentru înția oară se simțise abătut că măică-sa îi dăduse să mănince tot ciorbă acră de corcoduse; acum bucuria abia începea, da, da! Astăzi e abia începutul...

Desen de M. RUBINGHER

EUGEN JEBELEANU ÎN SATUL LUI SAHIA

Fragment

Maci și vîlvății la orizont.
Trec mașini ca tancurile-n front.

La Privatu Dracului, tăcuți,
Greii, se mișcă nori necunoscuți:
— „Turmele gospodării, vere!”
Poartă-n coarne cerul ca-n culere.

Storăind, aleargă herghelii
Fără șel. În friu poji să le fi!

Înspre Dunăre cresc ghiocel?
— „Da, sînt șase mil de oi și miei”.

— Alea, jugulate, ce să fie?
— „Cășărie, după cășărie”.

Mazărea zimbește: Parcă-i floare.
— „Sînt vreo patru sute de hectare.”

Nu e ea-n pămîntul ei de baștină.
Unde crește-acum, ieri fost-au mlaștină.

Se-astîndea ca blana deasă stuhul,
Ca să-și plimbe-n el boierii dahlul.

Au trecut cîți ani din 48?
Uite mazărea cum s-a mai copt!”

— Strașnic griu! Se clatină ca marea.
— „Semănat e cu semănătoarea.”

Pe tipical sovietic. Spornic.
Nu-ți rămîne cu nimic datornic”.

Griu în benzi și colo, griu în cruce.
Te crucești cînd vezi cit îți aduce.

Uite orzul, uite și ovăzul!
Scapără de-ți amețește văzul.

„Vrei să vezi și altele — ai spus?
Bine frate. Hai în droșcă sus!”

*

„Haide mă, la Dunăre,
Ca să vezi ce n-ai văzut.

Apa aia turbure
N-o beau melcii, ca-n trecut.

Aplecate peste apă,
Groasă, galbenă ca braga,

Gîturi mari de fier s-adapă,
Sus pe țarină s-o tragă.

Șuieră de-ai crede ca
Vîntul le deretecă.

Cît te-ai scărpină la nas,
Zece mil de metri-au tras.

Și n-o fi în gura lor
După felul domallos,

Ci-o împari pe alte guri,
Repezi, la semănături.
Că orezu-i bejivan,
Vrea mereu la udătură.
Dă-l-o, mă, de e căldură, —
Să-l vezi chitlad pe lam!”

MIHAI BENIUC

OREZĂRIE

Ea sînt peetul cîmpului ce vezi,
Cîntam pe timpuri jalea lui, rugina.
Azi toamna-și tremură cu drag lumina
Pe reșcovane lanuri de orez.

Robie, boi zdrobiți, sudalme
Și munci de jar pe dușmănoase mejdii —
Felin despea și-n florile nădejdi,
Crescute-n ziua trîmțiată-n palme.

Trînteam, ca-n lămi, seceră în snopi,
Sub asfințit de trudă grea ca teascui.
Umbla vătaful ca un mascur —
Noi ne-nțorceam pe drumul plin de gropi.

Toți care-atîta vreme-ați argățit,
Mai știți jandarmii, curtea și boierul?
S-a prăbușit peste trecut un zid
Ce-ntuneca și țarina și cerul.

Pe șesu-mpătrățit ca un caiet,
Cu-nțideri și cu șanțuri deopotrivă,
Se leagănă de vînt, se coace-acel
Orezul în gospodăria colectivă.

DUMITRU CORBEA

FLOAREA MUNCII

A-nflorit pe deal o floare,
Floarea muncii, floare,
Scăldată toată în soare,
Floarea muncii, floare.

Stă în munți între izvoare,
Floarea muncii, floare,
Și pe șesuri, pe ogoare,
Floarea muncii, floare.

Ca steaua-i de sclipitoare,
Floarea muncii, floare,
Ca doru-i de-mbietoare,
Floarea muncii, floare.

Cine-o calcă în picioare,
Floarea muncii, floare,
Cade la pămînt și moare,
Floarea muncii, floare.

VIRGIL TEODORESCU

DE PE DÎMB

Noi de pe dîmb privi-am în seară, pe cîmpie,
Cum împlintau tractoare cuțitele de plug:
A născocit Partidul, pentru mai mult belșug,
Pe cîmpurile țării o nouă geometrie!

PĂMÎNT VRISTAT DE SINGE

Pămînt vristat de singe și-oseminte,
Cutremurat de răzmerițe lungi, —
În fructul greu la care azi ajungi
Mustește seva luptelor, fierbînte.

SÎNT TRIST CĂ POATE-ATUNCEA

Sînt trist că poate-atuncea n-am să mai fiu, copile,
Cînd arșia, zăpada sau ploile, în luncă,
Vor sta sau vor începe supuse, la poruncă, —
Și-s fericit că-n mine trăiesc acele zile.

AM LUAT CU GRIJĂ-N PALMĂ

Am luat cu grijă-n palmă un bulgăr de țarină:
Bijuterie veche de singe închegat.
Cotropitoarea cizmă sub ea l-a sfărîmat, —
Dar azi tresaltă, iarăși, ca un lăstun, în mină.

OGLINZI DE SOLZI

Ogliazile de solzi sticloși
Răstîring, aprinse de amurg,
Surisul blîndului belșug
În ochi de lipoveni bărboși.

COMBINA, LUCRÎND NOAPTEA

Părea combina-n noaptea; cu luminosul pîntec,
Un cărăbuș enorm trecînd prin grîne,
Sau o lăută mare care-a pornit să-ngine
Cuptoarelor de pline pline-un cîntec.

de MARIN PREDĂ

glicid că se credea văzut
toată atenția celorlalți era

bă. Mele acolo, Ilie, ce
se auzi la un moment dat

și se holbă la hîrtiile ingi-

Ilie Barbu! spuse el cu
mase cu privirea lui care

li scrise numele, apoi în-
ore el. Ilie nu înțelese, se

pace, spuse inginerul ul-

Ilie, se auzi același glas

rtie? întrebă el uitîndu-se

mic, trece-l acolo, o să

pe urmă, interveni Prun-

și scoase pipa din gură

arcăm, eu trebuie să tota-

mic, trece-l acolo, spuse

după ce te treci aici, o să-ti

se aplecă spre secretarul

trebuiescă să sterg, că

acolo-o reteză secreta-

stare, Ilie Barbu?

tar.

îngă casă ai?

t de pozon.

Pe cine ai la nord?

spuse vecinii din toate

șale.

etelajele și cînd inginerul

găgă de seamă că acum

secul altuia. Se uită din

să-l vadă pe alde Ilie.

și întreba Ilie cu pri-

tot! Pămînt, vite, ate-

am nimic”.

se aplecă spre Pisculescu

șale spre Ilie.

muie tocul în călimara

și se iscăli: gata, rămă-

vere. Cum adică? Asa

Da, repede de tot.

dei, Lui Ilie l se păru

se află în fata unei

nu o comisie care

am se află volumul unui

Unde-i jocul bănăţean?

La faza raională a celui de al patrulea concurs, echipele de dansuri ale căminelor culturale din Alioş, Simbăteni, Ghioroc și Neudorf din regiunea Timișoara, au smuls ropote de aplauze spectatorilor, prezentând, primele, dansuri românești, iar ultimele, câteva dansuri maghiare și germane. Cei trei băieți și cele trei fete din echipa de jocuri din Alioş au trebuit să repete, la cerința publicului, jocul „Sorocul”. Băieții și fetele au jucat cu mult foc și pentru faptul că jocul este învățat în fiecare sârbătoare la hora satului.

De ce nu i s-a întâmpiat același lucru și echipele de dansuri din comuna Fibiș? Nu le-au interpretat bine! — veți spune. De loc. Spre deosebire de alte numere din programul prezentat de formațiunile artistice din Fibiș, jocurile au fost executate corect. Dar, s-a văzut că instructoroarea a ales jocuri ca Munteanăscă, Moldovenească. Sirba în figuri, care nu sînt din partea locului. După cît se poate observa din însăși denumirea lor, jocurile amintite sînt munteanăști, moldovenești și oltenesti numai ardele- nești și bănăţene nu. Oare în Fibiș nu există folclor local? Desmintirea a dat-o chiar unul din numerele programului: citecul „Bradului la munte-l place”, în interpretarea lui Traian Heroban, care l-a făcut pe spectator să cunoască o lărmă din bogăția folclorică din Fibiș. Cu siguranță tinerii, vîrstnicii și bătrînii din această comună au și jocuri locale de toată frumusețea, ce se pot vedea la horele satului. Către aceste producții au datoriat să se îndrepte în primul rînd învățătorii și ceilalți activiști culturali care pregătesc echipele de amatori.

V. A.

Scenă dintr-o piesă prezentată de păpușarii casei de cultură din Lugoj.

PĂPUȘARI din Lugoj

La casa raională de cultură din Lugoj, regiunea Timișoara, își desfășoară de cîteva ani activitatea teatrul de păpuși, „Prichindel”. Ajutat de teatrul de stat din Timișoara, teatrul de păpuși și-a înjghebat o zestre artistică care-l face mult căutat și prețuit de spectatori. Cel de-al IV-lea concurs al echipelor artistice de amatori a adus o învioreare simțitoare și-n activitatea acestui teatru. Colectivul de păpușari se pregătește intens pentru a ocupa în concurs un loc cît mai de cinste. Responsabilul colectivului, Dorel Stoia, a antrenat noi minuiitori, cu dragoste pentru teatrul de păpuși, cum sînt Nicolae Munteanu și Maria Doboșan. Colectivul a fost împărțit pe resoarte, fiecare avînd cîte un responsabil. Munca a fost planificată ca pentru o adevărată „stagionă teatrală”. La fel și repetițiile.

Din dragostea pentru colectiv unul din artiștii amatori au adus de la ei de acasă ba o bucată de catifea pentru rochia împărătesei din „Albă ca zăpada”, ba mătase pentru alte costume, ba diferite obiecte pentru recuzită. Teatrul se poate mîndri astăzi cu 80 de păpuși, două rînduri de decoruri și alte detalii, instalații diferite etc. Munca chibzuită a dat roade. Numai în cursul trimestrului I al anului acesta s-au prezentat trei premiere: „Chilomăț pleacă-n pădure”, „Albă ca

zăpada” și „Povestea Mădălinei”. Spectacolele s-au organizat cu regularitate în fiecare sîmbătă și duminică. „Prichindel”, teatrul de păpuși al casei de cultură din Lugoj, a început să fie tot mai îndrăgît de copii. Spre convingere e suficient să spunem că numai la cele 8 spectacole cu piesa „Albă ca zăpada” au asistat 2.100 de copii.

Mai trebuie amintit un lucru deosebit de important. Pentru ca piesele de teatru să aibă o influență educativă cît mai mare în rîndul micilor spectatori, responsabilul colectivului a luat legătura cu educatoarele și învățătorii și astfel s-au organizat discuții cu copiii. În cadrul acestor discuții, „spectatorii” își spun părerea despre spectacole, despre personaje, despre acțiune etc.

Asemenea convorbiri sînt organizate și înainte de începerea fiecărei spectacol de către „Bunicul lui Prichindel”, personaj inventat și minuit de Dorel Stoia.

În prezent, teatrul păpușilor din Lugoj se pregătește pentru un turneu în satele raionului. Pentru aceasta s-a confecționat o scenă portabilă și s-au făcut amenajări speciale. Așa că în vacanță, copiii din Buziaș, Gorodina, Chizătau, Belinț și alte sate, se vor bucura de o serie de spectacole neobișnuite.

LASCAR STANCU

Se extinde inițiativa intelectualilor din regiunile București și Suceava

În numărul din 30 mai al revis-

marea intelectualilor din Dragodana, raionul Găești, prin care aceștia se adresau tuturor intelectualilor din raion să lupte cu toate mijloacele culturale pentru întărirea unităților socialiste agricole, existente în comunele raionului. La interval de numai o săptămînă această chemare a găsit ecou în inimile intelectualilor din comunele Cringuri, Jugureni, Uliești și alte comune din regiunea Pitești care au și dat răspuns chemării. Dăm mai jos unul din aceste răspunsuri:

In comuna Uliești

Noi, intelectualii din Uliești, analizînd chemarea celor din Dragodana ca și posibilitățile noastre de a intensifica activitatea culturală, ne-am hotărît să le răspundem.

După ce am împărțit sarcini fiecărui intelectual ne-am propus ca obiectiv apropiat ca prin munca noastră să sprîjinim transformarea întovărășirii agricole din satul Croitori, în gospodărie agricolă colectivă. În acest scop brigada de agitație condusă de învățătorul Ion Barbu a și prezentat un spectacol pe scena căminului cultural, în care a popularizat munca și realizările gospodăriei agricole colective „Viața Nouă” din comuna noastră.

În perioada culesului, un grup de învățători, în frunte cu tehnicianul Alexandru Costache, va organiza pe arie o expoziție comparativă între recoltele gospodăriei colective, ale întovărășirii agricole și ale sectorului particular. Vom vorbi cu acest prilej despre calitatea recoltei fiecărui sector ca și despre volumul veniturilor țăranilor muncitori din aceste sectoare. Vom susține această acțiune organizată pe arie cu ajutorul brigăzii de agitație, al bibliotecilor volante, al lecturilor în comun și al convorbirilor. Colectivul de conferențieri condus de învățătorul Constantin Cristea va arăta prin conferințe țăranilor muncitori cauzele care au hotărît belșugul recoltei colectivștilor.

Eforturile depuse de intelectuali pentru îndeplinirea acestor sarcini ce ni le-am luat se dovedesc încă de pe acum folositoare. În ultima vreme țăranii întovărășiți Marin Spilcă, Ilie Mînescu, Marin Mînescu, Luca Dragnea și alți trei țărani întovărășiți din satul Croitori au și făcut cereri pentru intrarea în gospodăria colectivă.

Învățătorii: ION N. POPESCU, ION BARBU, ANDREI CAPANU, ELENA RUSENESCU, LUCA STANCU ȘI ALEXANDRINA DUMITRESCU, director al căminului cultural.

CĂRTI NOI

Ing. Popescu Haralambie: Culturi intercalare și succesive de legume — Editura agro-silvică de stat 88 pagini — 1,20 lei.

George Nechiti: Din viața unui pădurar — Editura agro-silvică de stat 48 pagini — 0,55 lei.

Emil Sirbu: Cum putem scăpa oile de riie (Colecția „Biblioteca agricolă” Nr 6) Editura agro-silvică de stat 48 pagini — 0,60 lei.

★

Dante Aligheri: Purgatoriul (Colecția „Clasicii literaturii universale”) Editura de stat pentru literatură și artă 340 pagini — 8,15 lei.

Dimitrie Cantemir: Descrierea Moldovei (Colecția „Biblioteca pentru toți”) Editura de stat pentru literatură și artă 296 pagini — 2,90 lei.

N. V. Gogol: Taras Bulba (ediția a II-a) — roman (Colecția „Biblioteca pentru toți”) Editura Cartea Rusă 200 pagini — 2,25 lei.

Deodată, peste liniștea care domnește în sală, răsună glasul solemn și răspicat al judecătorului:

— Inculpatul Duca Vodă este invitat la bara opiniei publice.

Cu coroană de domnitor în cap, cu buzduganul în mînă, îmbrăcat în straie scumpe, inculpatul intră și ia loc în boxa acuzatilor. Judecătorul îi dă cuvîntul. Acuzatul se frîmîntă nervos, tulburat...

Să nu credeți, dragi cititori, că ne aflăm într-o sală a nu știu cărui tribunal. Nu! Sîntem în sala căminului cultural din comuna Petrești, raionul Sebeș. Azi are loc procesul literar inspirat de cartea „Zodia Cancerului” de Mihail Sadoveanu. Pentru a înțelege mai bine cartea, pentru a pătrunde tîlcul faptelor, sătenii din Petrești au organizat acest proces literar. În el personajele din carte capătă viață, grăiesc și acționează prin mijlocirea celor de față. Profitînd de timpul în care acuzatul caută să-și justifice toate fărâdelegile săvîrșite ca domnitor al Moldovei cu două secole și jumătate în urmă, să-l ascultăm o clipă pe profesorul Zdrenghea Vasile cel care a avut inițiativa organizării acestui proces:

— Am încercat un lucru greu și neobișnuit — ne spune tovarășul Zdrenghea. Ne-am pregătit mult timp. Am învățat replicile pe dinafară, am căutat să păstrăm subiectul și ideea cărții. Pentru a reda culoarea și atmosfera vremii, am împrumutat costumele de la teatrul de stat din Sibiu. Ne-a venit greu, ca ardeleni ce sîntem, piră ne-am deprins cu graiul moldovean, dar ne-a ajutat mult

„DUCA VODĂ” înaintea judecătii

de tot minunata limbă în care scrie maestrul Sadoveanu. Pe scena aceasta am dat noi multe festivaluri, am jucat multe piese, dar acum mă simt mai emoționat ca oricînd. Vom reuși oare?

Răspunsul la această întrebare îl dau satele de priviri din sală, atîntite spre scena unde se desfășoară procesul.

Acuzarea îl judecă acum pe Duca Vodă ca domn, ca părinte și ca om. Ca domn: a dus țara la ruină, la decădere economică, plătînd bir greu porții otomane. Ca părinte: copiii lui se temeau, nu atît de judecata, cît de buzduganul lui. Ca om: pe cît era de crud față de norod, pe atît era de umil față de sultanul turcilor.

Din filele cărții prînd viață, rînd pe rînd, neîtafii eroi care-și fac apariția în sala procesului ca martori ai acuzării. Intră Beizade Alecu Ruset și Domnița Carina, fiica domnitorului, care îl înfierează pe tatăl său ca tiran ce a fost, nelăsînd-o să se ducă după ațelesul inimii sale și silînd-o să se mărite cu prințul Ștefan, pe care ea nu l-a iubit.

Prin sală străbate deodată un freamăt.

Pe scena procesului apare pădurarul Vițcu Birlădeanu, fost haiduc de codru. Cei care-l cunosc pe pașnicul muncitor Birlădeanu Marian de la fabrica de hirtie din sat, îl deslușesc cu greu acum, în cojocul acesta mișos, cu securea de haiduc în mînă, gata de luptă. El îl acuză pe Duca Vodă, alături de bătrînul cel orb care intră sprijinit în toiag și condus de mîna unui nepoțel. E moș Tudor, fostul căpitan vestit de oaste. El îi spune lui Duca Vodă că „niciodată no- roadele nu se aridică din pricina binelui, și dacă vodă era bun, norodul nu se scula împotriva-l!”

În continuarea procesului este audiată apărarea Avocatului apărării și martorii: abatele de Marene și dădaca Măgdălina, caută să găsească și cîteva fapte bune săvîrșite de Duca Vodă. Ei propun a se acorda circumstanțe ușurătoare pentru că Duca Vodă pînă să ajungă domnitor a fost înăl un bofernaș de rînd, iar mai înainte de asta un biet copil sârman și ucenic de prăvălie...

— Cu atît mai rău c-a uitat de unde a plecat!..

Această replică nu face parte din proces. Ea a fost spusă de cineva din mijlocul sălii, pe cît se pare de țăranul muncitor Rusalîn Vlad sau de vecinul său Fulea Gheorghe... Judecătorul cere liniște și procesul continuă.

Înainte de pronunțarea sentinței, prin care domnitorul George Duca Vodă a fost condamnat și înfierat pentru nelegiuirile sale, constituind o pată rușinoasă în istoria Moldovei, se audiază ultimul martor. E „talpa țării”, iobagul pe umerii căruia a apăsât povara grea a robiei:

„Bată-mi-te Duca băttă
Suferința noastră toată l
...Plîngi tu doină și suspină
Suffletul de ni-l alină!...”

Deși știam că în culise doinește din fluier David Ion, am avut impresia că doina aceasta de jale străbate pînă la noi din adînc de vremi îndurerate. Glasul iobagului crește puternic, mal puternic:

„Florică, floricea
O veni și vremea mea...”

Vremea dorită de iobag a venit. Visul de veacuri îl înfăptuiesc astăzi aceste zeci și sute de mîini aspre și bătuțice a unor oameni stăpîni pe soarta lor, care izbucnesc în clipa aceasta într-un ropot asurzitor de aplauze, răspîlînd cum se cuvine pe tovarășii lor pentru strădania depusă în reușita acestui proces literar.

P. TELEMAN

În automobil, vizitând Moscova, de la stînga spre dreapta: V. V. Maskevici, N. S. Hrușciov, K. E. Vorosilov, I. Broz-Tito și soția sa.

Pentru o rezolvare practică a problemei dezarmării

Omenirea iubitoare de pace, obișnuită de acum cu acțiunile pornite din Moscova pentru continuarea îmbunătățirii a situației internaționale, este martora unei noi inițiative de pace luată de Uniunea Sovietică. N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., a adresat mesaje conducătorilor guvernelor S.U.A., Franței, Angliei, Germaniei apusene, Canadei, Turciei și Italiei în problema dezarmării.

Intr-adevăr, principala problemă a zilelor noastre care cere o grabnică rezolvare este cea a dezarmării. Surse urjase de bani din bugetele țărilor sînt cheltuite pentru producerea de armamente din cele mai distrugătoare. Cursa înarmărilor ține încă încordată situația internațională, face nesigură liniștea popoarelor.

De ani de zile problema dezarmării se află în discuție, dar organismul creat în sinul O.N.U. pentru rezolvarea acestei probleme n-a dat rezultate pozitive. Se poate spune chiar că subcomitetul O.N.U. pentru dezarmare a frînat bunul mers al lucrărilor. Vina pentru această tărăgănare a problemei dezarmării o poartă în întregime puterile apusene, pentru că de acum 10 ani, de cînd a propus discutarea problemei dezarmării la O.N.U. și pînă azi, Uniunea Sovietică a depus neîncetat eforturi spre a apropia punctele de vedere. Și, ceea ce este deosebit de important, Uniunea Sovietică nu a rămas numai la discuțiile despre dezarmare, ci a trecut și la fapte. Nu mai departe decît cu o

lună în urmă, la 14 mai, guvernul sovietic a făcut cunoscut lumii hotărîrea sa de a reduce efectivele forțelor armate ale U.R.S.S. pînă în mai 1957 cu încă 1.200.000 de oameni, în afara reducerii cu 640.000 de oameni înfăptuită anul trecut. Hotărîrea aceasta prevede și o reducere corespunzătoare a armamentelor și mijloacelor tehnice militare, precum și a cheltuielilor din bugetul Uniunii Sovietice pentru nevoile militare. Pe linia acestei hotărîri vor fi desființate unități militare cu un efectiv de 30.000 de oameni, aflate pe teritoriul R. D. Germaniei.

Acum, deoarece Uniunea Sovietică a luat asemenea măsuri, ar prezenta o însemnătate din cale afară de folositoare — cum se arată în mesajele lui N. A. Bulganin — faptul că fiecare stat să aplice măsuri pentru reducerea armamentelor, fără a mai aștepta realizarea în cadrul O.N.U. a unui acord corespunzător. Înăfptuirea unor astfel de măsuri ar duce la înseninarea pe mai departe a atmosferei internaționale și ar înlesni încheierea unui program atotcuprinzător de dezarmare.

Aceste state, care pînă acum s-au mulțumit să discute doar despre dezarmare, sînt chemate direct să pășească alături de Uniunea Sovietică pe drumul acțiunilor practice în vederea dezarmării. Iar această chemare, cît se poate de firească în urma acțiunilor practice ale Uniunii Sovietice se bucură de sprijinul tuturor oamenilor de pe glob care doresc pacea.

A. VASILESCU

Fapte și mărturisiri

Ziarul „Corriere della Sera” a publicat de curînd un articol al ziaristului și sociologului Luigi Barzini, intitulat: „In Italia analfabetismul crește vertiginos”.

„Italia, subliniază autorul, este astăzi unul din cele mai întunecate puncte ale diagramei analfabetismului în Europa. În timp ce în jurul anului 1900 analfabetismul era deosebit de dezvoltat în răsăritul Europei, în ultimii 30 de ani situația s-a schimbat și statele din sudul Europei — Italia, Spania, Grecia — dețin recordul în această privință”.

După cum recunosc și ziarele această situație grea se datorește vieții de mizerie pe care o duc masele largi populare din Italia.

Un mare gest de prietenie al U. R. S. S. față de poporul român

Consiliul de Miniștri al U. R. S. S. a hotărît să transfere guvernului R. P. R. un bogat tezaur istoric și artistic

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite:

Consiliul de Miniștri al U. R. S. S., acordînd o deosebită însemnătate politică întăririi continue a prieteniei și colaborării între popoarele romîn și sovietic, a hotărît să transfere guvernului Republicii Populare Romîne valori istorice ale artei aplicate, decorative și plastice romînești. Aceste opere au fost predate de guvernul Romîniei spre păstrare în Rusia, în anii primului război mondial, cînd România a fost aliată Rusiei. În anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei toate arhivele sovietice și valorile de stat, inclusiv cele romînești, au fost evacuate în regiunile țării aflate în afară de primejdie. În prezent, oamenii de știință și specialiștii sovietici și-au încheiat activitatea în legătură cu studierea și sistematizarea fondurilor evacuate în trecut. Au fost puse în ordine, depistate și sistematizate în întregime de asemenea și valorile istorice și artistice romînești, care se află în păstrare în U. R. S. S.

Printre aceste valori există 1350 de tablouri, gravuri și desene ale cunoscuților pictori romîni Theodor Aman, Nicolae Grigorescu, Octav Băncilă, Ștefan Luchian, Constantin Daniel Rosenthal, Ion Andreescu, Gheorghe Tattarescu, Ion Negulici, C. Satmari și alții. O colecție formată din 156 de icoane reprezintă pictura veche romînească din secolele XVI—XVII. Tesăturile, în special odăjdile și vestimintele bisericesti împodobite cu diamante și pietre prețioase, reprezintă piese rare ale cusăturii romînești din secolele XVI—XVII. Printre valori se află aproximativ 50 de obiecte laice și bisericesti (cădelnițe de aur și de argint, mitre, candele, cruci, pocale și altele) creații ale măștrilor populari romîni din secolele XVI—XVII.

O mare însemnătate istorică și artistică o reprezintă vasta colecție de monezi și medalii alecătuită din 35.533 de piese, dintre care se relevă monezile din secolul al VII-lea înaintea erei noastre din insula Egina, din secolul al VI-lea înaintea erei noastre din insula Lesbos, monezi de aur ale regelui Macedoniei, Alexandru al III-lea, și ale regelui Egiptului, Ptolomeu I, ale regelui Traciei, Lsismah, monezi bătute de împărați romani, regi bizantini, califi arabi, precum și monezi și medalii romînești.

Un tezaur deosebit de prețios, de la sfîrșitul secolului al IV-lea al erei noastre, găsit în

apropiere de Pietroasa, (N. R. — tezaur cunoscut sub numele „Cloșca cu pui”), este alcătuit din pocale de aur, o tavă mare, inele, brățări.

Deși moșierii și capitaliștii romîni au participat de două ori — în 1918 și în 1941—1944 — la războaie împotriva Rusiei Sovietice, ruinînd țara noastră și distrugînd monumentele ei istorice și artistice, poporul sovietic a păstrat cu grijă toate aceste opere de artă care reprezintă o mare valoare istorică și artistică. Guvernul U. R. S. S. și poporul sovietic au privit întotdeauna aceste valori ca un bun inalienabil al poporului romîn însuși.

Consiliul de Miniștri al U. R. S. S., transferînd aceste valori artistice guvernului Republicii Populare Romîne, care exprimă voința și interesele întregului popor, este convins că acest act prietenesc va fi o contribuție importantă la cauza întăririi continue a colaborării frățești, de nezdruccinat, dintre popoarele sovietic și romîn.

FAMILIA TRUJILLO

Republica Dominicană este unul dintre statele Americii Latine. Conducătorul acestei republici este dictatorul Trujillo. Ori ce i se poate reproșa lui Trujillo. Că e dictator, că și asasinează adversarii politici, că a făcut o afacere personală din republica pe care cu teroare o conduce, absolut orice. Un singur lucru nu i se poate reproșa totuși: că nu e un ideal familist.

Extraordinara sa grijă față de propria-i familie s-a concretizat printr-o seamă de acte publice și ordinare, dintre care, din lipsă de spațiu, nu putem enumera aici decît cîteva.

De pildă, fiul mai mare al lui Trujillo, anume Rafael, a fost numit de tatăl său colonel, nu după mult timp de la înțercare (mai exact la 4 ani). La 9 ani, cînd încă nu renunțase la pantalonășii scurți, Rafael fu avansat la gradul de general de brigadă. Fiul mai mic al lui Trujillo, probabil, că nu se bucură de tot atîta dragoste părintească, din care cauză n-a ajuns la gradul de colonel decît la matura vîrstă de... 10 ani. În schimb, fiica dictatorului este, ca și Rafael, în deplinele grații ale părintelui lor. Drept care, a fost trimisă ca ambasadoare a Republicii Dominicane în Anglia la vîrsta de... 7 ani.

Înima lui Trujillo este însă, după cum se va vedea, mult mai largă decît s-a arătat pînă aici. De pildă, un frate al dictatorului a fost ministru de război la 20 de ani. Un altul este șeful marelui stat major al armatei dominicane. Doi unchi, trei nepoți și patru cumnați ai lui Trujillo au și ei loc în inima „binefăcătorului”. Iar acest spațiu sentimental pe care-l ocupă le-a dat fiecare dreptul la cite un post guvernamental.

Toate acestea și încă multe altele despre această familie guvernamentală sînt destăinuite de ziarul „New York Times”, în prezentarea ce o face unei cărți a doctorului Galindez. După cum anunță același ziar, doctorul Galindez, autorul acestei cărți demascatoare, a dispărut.

De unde se poate trage concluzia că Trujillo e bun ca piinea caldă cînd e vorba de familia lui, iar cînd e vorba de cei ce lovesc în bunătaea lui de familist, își dă arama pe față. Oricum însă, adevărul tot iese la lumină.

S. P.

N I C H T G U T I

În Germania occidentală, foștii generali ai lui Hitler au înrășit ce face. Scoși de la naftalină prin grija și recunoștința guvernamentelor de la Bonn, ei dau avize. Foștele fasciste cu chipuri de generali sînt instalate la locuri de cinste în comisia Bundestagului pentru problemele militare, unde li s-a rezervat cuvîntul greu Sint criminali bine cunoscuți de poporul german, ca von Mannstein, Crüwell, Wenck și alții. Iar treaba pe care-o fac e destul de ușoară. Generalii „experți” aprobă tot ce propune comisia de remilitarizare.

Cînd un domn guvernant propune ca mări suprafețe arabile din Renania inferioară să fie transformate în terenuri militare, generalii lui Hitler avizează: „Gut!” Adică bun! Cînd un altul propune construirea a trei complexe de cazărmi pentru noua armată, în regiunea Dinslaken, „experții” se grăbesc, care mai de care, să și rostească aprobarea: „Gut!” Cînd unul al treilea îi vine ideea ca în Buderich să se rechiziționeze de la țărani 20 hectare de pășune, domnii gene-

rali „experți” în chestii d-astea, avizează fără rezerve: „Gut!” Cu alte cuvinte, mai pe romînește, avizul dumnealor parc-ar vrea să spună: „Ce ne mai întrebăți, pușcorilor? Facem armată? Păi, nici vorbă că e gut!”

Generalii lui Hitler stau însă prost cu auzul. Astfel, ar auzi că, exact în timp ce ei zic „Gut!”, pronunțîndu-se pentru remilitarizare, minerii din Ruhr zic „Nicht!” Nu! Toți „Nu!” zic și consiliile comunale din Neustadt, Munster, Gesenkirchen, care s-au hotărît să nu cedeze pămînturile pentru baze militare. Și, alături de ei, toți oamenii cinstiți din Germania apuseană.

Ca toți bătrînii ramoliți, generalii lui Hitler stau și mai prost cu memoria. Ei au uitat că nu de mult, în fruntea unei armate avînd același chip și asemănare cu cea pe care o clocește acum, au mîncat o bătaie soră cu moartea.

Armata lui Hitler a fost zdrobită. Generalii lui Hitler, cîți au mai rămas, își dau avizul pentru o nouă armată nazistă, pe placul guvernanților vestgermani.

Foștele militaro-fasciste ar trebuie să-și destupe urechile, ca s-audă. Și creierii. Ca să-și poată amînti ce-au pătit.

STELIAN FILIP

Scrisorile lui Ilie Poznașu

Cum sint de felul meu umblăreț, m-au purtat pașii, mai deunăzi, prin raionul Muscel. Când s-o apuc de la Stîlpeni spre Aninoasa, văd că vine spre mine un om pe care-l ghicisem că-i supărat loc. Stătui nițel în loc, pînă s-apropie, ne dădurăm bună ziua, și-l întrebai:

— De unde ești, mă, tătucule?

— Chiar din Aninoasa.
— Da' de ce ești așa amărît?
— Omul scoate din buzunar o hîrtie împăturită, pe care mi-o întinde. O desfac și mă uit. Era o poliță A.D.A.S., pe care cineva completase numele omului: Nicolae I. Rachieru. Atît.

— Acum pricepi? Sint asigurat cu... o hîrtie care nu face nici două parale. Adică face, că ăla care mi-a făcut bucuria asta, a avut grijă să-mi oprească banii din leafă și să-mi treacă numele pe ea. Dar încolo, nimic. Nici tu ștampilă, nici tu niscaiva înscrisuri. Nimicuța. Nu se cheamă că am dat banii degeaba?

— Ba bine că nu! — îi răspund. — Dar știi ce zic eu? Dă-mi mie polița, că, după cum e întocmită, tot nu-ți folosește dumitale.

— Păi ce să faci cu ea? — mă-ntrebă tovarășul meu de drum.

— S-o plimb pe la București. Mă gîndesc că dacă o arăt eu unde trebuie, nu se poate să nu iasă ceva de-aici.

Destăinuiri unei „periuțe”

Eu pe șeful meu nu caut
Niciodată să mi-l laud.
Nu-l cunoașteți? Imposibil!
E grozav! E chiar teribil!
Șeful meu o dată-i șef
Și la muncă și la chef.
Și, din partea mea, nu strică
O atenție... cit de mică:
De exemplu, din chelie
Căde-un fleac, o jucărie.
Pică-un fir de păr pe haină.
I-l ridic, zimbesc în taină,
Și-l admir cu multă vervă!
(Gestu-i mic... dar se observă!)

Vrea să plece șefu-acasă?
Cu o poză respectuoasă
Ușa i-o deschid, că-n fine,
(Gestu-i mic... dar prinde bine!)

I-s pantofii plini de praf?
Vai de mine! Asta-i grav!
Dar se-ntimplă-atuncea chiar,
Chiar atunci, din buzunar
Că batista-mi pică jos.
Eu m-aplec, o iau frumos
Și, fiindcă s-a murdărit,
Pe pantofi l-o trec grăbit,
Dind un lustru de oglindă.
(Gestu-i mic... dar o să prindă!)

Mi-a născut un fiu nevasta?
Foarte bine! Ce-i cu asta?
Îi pun nume antic: Hector!
C-așa-l cheamă oe director!
(Gestu-i mic... dar mai tirziu...)
Mai tirziu, cu-asemeni fiu.
Cu un nume ne-ntilnit
Și de nașul șef proptit
Poate lese-n relief
Și — mai știi? — ajunge șef!
PETRE POPA

— Omul mi-a dat-o. Și, într-adevăr, la cîteva zile după ce am ajuns în București, a ieșit la iveală adevărul curat, despre o afacere murdară: cel care-l „asigurase” pe Nicolae Rachieru, numai de formă, era agentul de asigurare Mîntoiu Stelian. Eliberînd polițe ilegale, agentul s-a „asigurat” cu suma de 2.100 lei, luați de la oameni.

Să vedem acum cît o să mai ia de la... procuratura raională Muscel. Eu țin să-l „asigur” că n-o să scape așa de ușor.

S-auzim de bine!

Ilie Poznașu

Dacă nu curge... să picel!

— Tovarășe veterinar, de-o lună, nu mai curge nici un pic de lapte.
— Păi, dacă nu curge... pică și mîncata cu ceva și ț-o tralez.

(Desen de RADU DULDURESCU)

SATIRĂ-UMOR

Epigrame

Si anul acesta, comuna Ciocîrlia din raionul Urziceni, este fruntașă în pregătirile pentru strîngerea recoltei.

Ciocîrlia, mi s-a spus,
Păsări multe-ntrece-n zbor.
Dar și satul de mai sus
E în fruntea tuturor!

★
Mecanicii de la atelierul gospodăriei agricole

de stal Săhăteni, regiunea Ploești, au neglijat repararea secerătorilor-legători. Dacă lipsurile nu vor fi din timp remediate, la recoltare snopii nu vor putea fi strînși fără pierderi.

Anul ăsta, cam în grabă
Au lucrat la reparații:
Ce-o să zică snopii? — „Frații
Nu prea s-au snopit la
treabă!”

Snoave

N-are ce să facă!

— Nu știu ce să mai fac,
vecino: mi s-a umplut magazia
cu șobolani.
— Păi, n-ai otravă?
— Am avut, dragă, dar mi-au
mîncat-o șoarecii!

Potcoava

— Am găsit o potcoavă prin
curte.
— Potcoavă? Semn bun...
— Ba-i semn rău: înseamnă
că trebuie să duc calul la potcovit.

A găsit soluția

— Am o vecină ciudată: în

fiecare zi mă ia la rost de ce
nu-mi plivesc grîul.

— Păi, cred că ar fi cazul
să îmi și tu măsurile...

— Am și luat: nu mai vorbesc
cu vecina

Alfabetizarea

— Cum mai stați cu alfabetizarea?

— Păi, la noi școala s-a desființat!

— Cum? Nu mai aveți profesor?

— Dimpotrivă, nu mai avem
analfabeți.

Unde dai și unde crapă

de MERTICI KORIUN

(poet din R.S.S. Armenia)

Pică într-o seară un oaspe: Vasile,
Venit (ce plăcere!) pe numai trei zile,
...Dar, uite, că stă de-o lună întreagă.
„Nu-i greu — gîndi gazda — să-l fac să-nțeleagă”:
— Ia spune-mi, Vasile, ț-e dor cîteodată
De cei de acasă: nevastă, nepoată...?
— Așa-i, aj dreptate, mi-e dor de ai mei:
Le scriu chiar acumă să vină și ei!

(Traducere de VICTOR PIȚIGOI)

O scrisoare...

Ce-o fi avînd lumea cu mine
Eu nu pot ști și nu-nțeleg,
Că oricum fac și oricum dreg
Mai niciodată nu ies bine.

Destul mi-i meseria grea
În timpul orelor de clasă,
Așa că-atunci cînd vin acasă
Ce fac, ce dreg, e treaba mea.

Și nici nu-s fire-ambitioasă
(Cînd nu am banul stimulent).
Atunci, pe ce considerent
Să-mi pierd eu vremea
prețioasă,

Ca să culeg material,
Să mă căznesc, să-mi dau
silință

Și să compun vreo conferință
Pentru căminul cultural.

Dealtfel nu-s nici orator
Și-n plus înc-o coincidență:

Și-acuma, că i-am ascultat
Jelirea ce-a-nnegrit hîrtia,

Sint răgușit în permanență,
N-am voce, deci, nici pentru cor,

Nici nu dansez, nici nu fac sport
Și asta mi-i caracteristic:
Deci eu nici pe tărîm artistic
Nu pot aduce vreun aport.

Iar la gazeta de perete
N-am scris, nu scriu și nu voi
scri;

Să nu se zică într-o zi
Că nu-s modest și dau rețete.

În rezumat deci stau departe
De viața culturală-n sat
Deoarece nu-s inezestrat
Decît cu darul pentru carte.

Și-n consecință, încă-o dată:
Cei ce mă critică mereu
Dreptate n-au fiindcă eu
Am misiune... limitată!

...și-o urmare

Mă-ntreb: Așa l-e meseria,
Sau dumnealui e... limitat?

FLORIN IORDACHESCU

Correspondenții de la sate NE SESIZEAZĂ...

La cooperativa din comuna Drănic, raionul Timișoara, a sosit un stoc de sandale împerechiate greșit de la fabrică.
(P. NICOLAU).

— Ce, te-a călcat vaca neagră, vericule?
— Ași, mi-am cumpărat de la cooperativă o pereche de sandale fabricate la „Stăruința”...

În raionul Oltețu, regiunea Craiova, sint 13 băi comunale în 13 comune, dar din cauza unor mici defecțiuni, nu funcționează nici una. (MARIN GH. MARIN).

— Ce m-ași fi făcut dacă n-aveam în raion...a 14-a baie!

Gligor Șteflea, secretarul sfatului popular din comuna Bontest, raionul Gurahonț, nu iubește sportul. Terenul de sport a fost lăsat în părăsire, pe aladunindu-se animalele ce pleacă la pășunat. (ION COȚOI).

— Să mai spună cineva că nea Gligor Șteflea nu iubește sportul! Uite și-a pus în cap să ne învețe fotbal!

Căminul cultural din comuna Felnac, regiunea Timișoara, n-are scaune, deși procurarea lor a fost hotărîtă încă din anul 1953. (VASILE MITRUȚ).

— Grăbiți-vă, fraților cu scaunele de-acasă că altfel nu mai apucăm să vedem filmul la căminul cultural!...